

En ny Sang

om

Bilde Erland og Skovroste.

Forfattet af Anderberg.

(Eftertryk forbydes.)

Jeg sidder her ensom og sukker saa tungt
Dg uroligt stuer omkring,
Dg Hjertet, det banker og kan ei bli lungt,
Jeg Glæde ei ser i non Ting.
Jeg vanked i Kummer, snart hist og snart her
I Savn af den Venner, jeg havde saa kjær.
— O, Skjæbne, hvor grusom du var!

V box 11:315

En Tid ogsaa jeg var lykkelig og noid,
Løb om i Skov og i Mark.
Jeg sang som en Fugl af Glæde og Fryd,
Borte op og blev frodig og stærk.
Jeg elskede Livet, jeg drømte om Fred,
Jeg havde kun Morro om end haardt jeg sled
I Møie, Arbeid' og Trang.

En Dag, o jeg husker den kun altfor vel!
Min Moder til Graven bar's bort.
En knugende Angst betog da min Sjæl,
At Barndommens Glæder blev fort.
Jeg stod der nu ensom, kun tretten Aar var,
Jeg eiede ei Moder, jeg eiede ei Far,
Jeg eiede ei mer noget Hjem.

Nu kom for mig Dage med Taarer og Kval,
Som Betler jeg drog da min Vej
Fra Barndommens Minder, fra Hjembygdens Dal
Hvorhen? At det vidste jeg ei!
Jeg vandrede om ifra Dør og til Dør,
Jeg oplevde meget, jeg aldrig prøvd før
Der hjemme i Stuen hos Mor.

Jeg saa alle leve i Strid og i Riv,
At Kjærlighed fandtes ei Spor,
Jeg sulted, jeg frøs og jeg hadet det Liv,
Som Skjæbnen mig gav her paa Jord.

Jeg mangen Gang spurgte, hvad ondt jeg gjort mer
End alle de andre, jeg om mig her ser,
Som ei ved hvad Kjærlighed er.

Dog Tiden den løb og jeg tyve Aar blev,
Jeg fandt snart den Lykke jeg drømt.
Forladt som jeg var, jeg bestandig kring drev,
Min Barndom var da næsten glemt.
Saa en Dag som jeg rusled paa Fjeldveien smal,
Jeg saa nedad Fjeldet en nydelig Dal,
En mostæft Hytte der laa.

Jeg fløv nedad Fjeldet, i Hytten gik ind,
En sytten Aars Pige der sad
Saa fager som Rosen i Sommerens Bind,
Med Dine saa forte som Nat.
En brændende Ild da gik i mit Blod,
Jeg følte jeg elsked den Pige der stod
Og saa lidt forundret paa mig.

At lykkelige Tid, min Glæde var stor
Da Skovrose laa ved mit Bryst,
Hun havde ei Fader, ei heller noen Mor,
Jeg blev hendes alt, hendes Trost.
At gik os saa godt og vel udi Haand,
Til Døden den kom med sin iskolde Aand
Og pusted paa Skovroses Kind.

Jeg saa da min Skovrose sænkes i Jord,
For mig ikke mer fandtes Trøst,
Jeg følte, jeg var kun for Ulykken gjort,
Og Kvalernes Hjem var mit Bryst.
Fortviolet jeg løb i den vilde Skov,
For grusomme Pinsler jeg var kun et Rov,
Jeg sank ubi Vanvidets Nat.

Hvor længe det er siden husker jeg ei,
Jeg sidder paa Skovroses Grav.
O tusende Graner, o sig da til mig
Hvorfor h a n tog, da h a n gav.
O Skovrose, o din Haand er saa blød
Og fuktig og kold, af kom da du Død
Og forene os atter igjen.

Pris 10 Dre.